

De oudste broer

Adriënne van Holst - Romijn

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2003: Vision Uitgeverij
Auteur: Adriënne van Holst - Romijn
Omslag illustratie: Adriënne van Holst - Romijn
Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: augustus 2003

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland

ISBN 90-75613-24-5
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Opgedragen aan Elíze

HOOFDSTUK EEN

Met een zucht steekt Evie Dijkers de sleutel in het slot en stapt haar ouderlijk huis binnen. Wat is zo'n dagje winkelen vermoeiend, zeg! Met een plof zet ze vier zware tassen op de grond. Pfff, eindelijk is ze van die ondingen verlost. Haar jas mikt ze richting de kapstok. Mis natuurlijk. Waarom nam ze dat ding vanmorgen eigenlijk mee? Het was bloedje heet vandaag. Alsnog hangt ze haar jas netjes op en zeult de tassenvracht mee richting de woonkamer. Even aan mam laten zien wat ze allemaal gekocht heeft.

Nog maar nauwelijks heeft ze de deur open, of ze ziet het al. Het is weer mis. Haar moeder zet zojuist de braadpan met een klap op tafel. Pap zit achter de krant, zijn benen over elkaar geslagen. De ene bengelt telkens heen en weer. Als teken van ergernis, weet Evie. Die twee hebben weer mot met elkaar. Even staat ze te dubben: zal ze teruggaan en gauw naar boven glippen? Maar haar moeder heeft haar al gezien.

'Je bent laat,' snauwt ze.

'Sorry, de bus ging niet eerder.'

'Ga maar gauw zitten, want we gaan nu eten.' En duidelijk gepikeerd naar haar man: 'Kom je ook?'

Evie zucht. Nu is het weer wachten op haar vader die, zo weet ze uit ervaring, zich zolang mogelijk achter zijn krant zal blijven verschuilen. Ze observeert haar moeder, die zenuwachtig op haar nagels bijt, terwijl het been van pap maar heen en weer zwaait. De bui zal zo wel losbarsten, vermoedt ze. Maar deze avond zal ze het voor zijn. Hij moet gewoon aan tafel komen eten en niet op zijn kantoor, zoals gewoonlijk als de gemoederen weer eens hoog opgelaaid zijn. Ze heeft haar ouders namelijk iets te vertellen en ze vertikt het om het verhaal twee keer op te hangen. Het moet haar nu gewoon van het hart. Dan is ze er maar vanaf.

'Papa, komt u ook aan tafel?' probeert ze zo rustig mogelijk. De krant wordt opgevouwen en daar komt hij.

'Naar mij luistert hij niet,' mokt mam nog.

Daarna is alleen het getik van bestek te horen. Evie eet met lange tanden. Nu zal het er toch van moeten komen. Ze vraagt zich ongerust af hoe ze zullen reageren. Zal ze het nog maar een dag uitstellen? De sfeer is zo gespannen op dit moment.

‘Nee, ik ga het nu zeggen,’ beslist ze inwendig. Als ze moet wachten tot er vrede in huis is, kan ze er nooit over beginnen. Ze wordt mis-selijk van de zenuwen.

Nerveus legt ze haar mes en vork neer en schraapt haar keel. ‘Ik ga op mezelf wonen.’

Het klinkt harder dan ze wilde. Ze schrikt er zelf van. Haar ouders veren tegelijk overeind.

‘Wat zei je daar?’ zegt haar vader gealarmeerd.

‘U hoorde me wel.’

Mam staart haar met grote ogen aan. ‘Wat?’ is het enige dat ze uit kan brengen.

Pap is in alle staten. ‘Hoe kom je daar ineens bij? Denk je dat ik daar toestemming voor geef? Vergeet het maar!’

Evie schuift met een ruk haar stoel naar achteren en gaat staan. Ze voelt zich boos worden.

‘Die heb ik ook helemaal niet nodig. Ik heb een baan gevonden die aansluit bij mijn studie en omdat het niet in de buurt is, zal ik daar moeten gaan wonen. Ik ben trouwens geen kind meer.’

Nu begint haar moeder ook. ‘Hoe kun je ons dit aandoen? Ik wil niet dat je gaat. Je blijft hier, hoor je me?’

Met priemende vinger wijst ze naar haar man. ‘Dit is allemaal jouw schuld, Dijkers!’

Nu zijn de poppen helemaal aan het dansen.

‘Mens, wat zit je nou te zaniken over schuld?’ snauwt hij. ‘Weet je wat jij moet doen? Jij...’

‘Stoppen!’ roept Evie.

Het is ineens stil. Akelig stil.

‘Ik word gek van jullie! Altijd maar dat eeuwige geruzie!’ Ze stampvoet. ‘Meer dan zat ben ik het! Waar zijn jullie nou eigenlijk mee bezig? Kunnen jullie nooit eens normaal doen tegen elkaar? Ik zal eens iets zeggen: finaal kapot ga ik eraan! En daarom ga ik weg!’ Wild stapt ze achteruit. Haar stoel klettert achterover op de plavuizen. Zo snel ze kan, rent ze de kamer uit, naar buiten, weg...

Het is een prachtige zomeravond. De hemel is wolkeloos. Een brutaal briesje neemt het op tegen de zwoele hitte en langzamerhand begint het af te koelen. Alles herademt en kijkt verlangend uit naar de frisheid van de nacht. De toppen van de bomen wiegen zachtjes heen en

weer, de blaadjes fluisteren, alsof ze elkaar de spannendste verhalen vertellen. Zelfs de grassprietjes in de weidevelden ritselen in de avondwind. In het midden van dat alles ligt de grote begraafplaats, als een oase van rust. Het terrein is afgeschermd van de buitenwereld door de hoge begroeiing er omheen. Boven de rijen met grafstenen is een dak van takken en bladeren.

Ergens halverwege, geleund tegen een kleine steen, zit Evie met betraande ogen. Haar gedachten zijn ver weg. Ze dwalen door het verleden, toen alles nog goed was. Pap, mam, zichzelf en... Jelle, haar kleine broer. Levendig ziet ze hem voor zich; zijn blonde kuif, de blauwe kijkers en dat eigenwijze loopje van hem. Ze mist hem. Leefde hij nog maar...

‘Hoi, blond meisje.’

Ze draait zich razendsnel om. Achter haar staat een lange man. Geschrokken krabbelt ze overeind en herkent hem ineens. Ze heeft hem vaker gezien, iets verderop, bij het graf naast de grote eik. Hij ziet er altijd een beetje slonzig uit. Nooit eerder sprak hij haar aan.

‘Hallo...’ zegt ze aarzelend en is meteen op haar hoede. Je weet maar nooit...

Hij kijkt alleen maar.

Bah, wat een engerd. ‘Is er iets?’ wil ze weten.

‘Je bent verdrietig, hè?’

Wat een vraag! ‘So, what? We zijn hier op een begraafplaats!’

Hij wijst naar de kleine steen. ‘Wie ligt daar?’

‘Mijn... broertje. Heeft u hier ook een familielid liggen?’

‘Mijn mama. Elke week breng ik haar mooie bloemen. Mama zei altijd: mijn jongen, je vergeet me toch niet?’

Die spoort niet helemaal, vermoedt Evie. De arme ziel. Ze is ineens niet bang meer voor hem.

‘Waarom heb je gehuild?’ vraagt hij.

‘Omdat ik mijn broertje mis.’

‘Je bent boos.’

‘Ja, ook.’

‘Waarom?’

Hij is wel nieuwsgierig, zeg! Ze krijgt ineens zin om alles er eens lekker uit te gooien. Hij is toch niet helemaal honderd procent en vindt het vast niet raar als ze dat doet.

‘Mijn broertje is een paar jaar geleden verongelukt,’ begint ze, ‘en vanaf dat moment hebben mijn ouders alleen nog maar ruzie. M’n vader geeft mijn moeder de schuld ervan.’

De man staart haar aan alsof hij water ziet branden. Hij begrijpt er natuurlijk geen snars van, maar dat kan haar niets schelen.

‘Mijn vader heeft een manege, al jaren. Hij heeft nu alleen nog merries, maar vroeger had hij ook hengsten. Eén ervan was altijd heel wild en schichtig.’

Ze stopt even en denkt aan de zwarte dag uit haar leven.

‘Op een keer liep mijn vader met die hengst over het erf. Jelle, mijn broertje, stond te kijken. Dat deed hij vaak, want hij hield dolveel van paarden.’

Ze glimlacht stilletjes voor zich heen. Wat dat betreft, was hij uit hetzelfde hout gesneden als zij: een paardengek in hart en nieren. Pap was apetrots op hem. Op haar ook wel, maar toch anders. In Jelle zag hij waarschijnlijk een potentiële opvolger. Haar gezicht betreft, als ze aan die middag denkt, waarop haar leven in een nachtmerrie veranderde.

‘Niemand zag het aankomen! Niemand! Het ene moment had mijn vader dat beest nog vast en een seconde daarna brak hij onverwacht los. Hij stormde recht op mijn broertje af en... trapte hem... dood.’

Met een driftig gebaar veegt ze langs haar ogen. Het beeld van Jelle in een grote plas bloed staat op haar netvlies gebrand. Ze kan het maar niet kwijtraken.

Haar ogen schieten vuur. ‘Ik haat dat rotbeest en alles wat hengst is! Hij ruïneerde mijn leven en dat van mijn ouders. Alles is kapot thuis. Mijn vader denkt nog steeds, dat het ondieer van mijn moeder schrok. Ze liet namelijk vlak voor het gebeurde een zinken emmer op de grond vallen. Ik vind dat zo’n onzin! Zoiets doe je toch niet expres? En trouwens, die hengst was altijd al schrikachtig.’

Ze voelt de tranen alweer prikken achter haar oogleden. Sinds die tijd is er nooit meer vrede geweest. Pap is een harde, verbitterde man geworden en haar moeder één brok zenuwen. En haar, hun bloedeigen dochter, zien ze al helemaal niet staan. Ze hebben het veel te druk met zichzelf. En zo leven ze langs elkaar heen, ieder op zijn eigen, eenzaam eilandje.

‘Mijn oudste broer kan je helpen.’

Verschrikt kijkt ze op. Ze was die kerel glad vergeten. Wat zei hij nou?

‘Uw oudste broer?’

De man knikt heftig. 'Mijn oudste broer. Hij wil je graag helpen.'
Waar heeft hij het over? Ze kijkt hem vragend aan.

'Hij houdt van je...'

'Wat?'

'En hij wacht al heel lang op je.'

Haar mond valt open van verbazing en even weet ze geen woord uit te brengen. Hij is zelf toch al minstens veertig. Hoe oud moet die oudste broer van hem dan wel zijn? Zo'n ouwe kerel is toch niets voor haar? Snapt hij dat niet?

De man grijnst breed. 'Hij wacht op je!'

Evie ziet een rij vieze, bruine tanden en ze walgt ervan. Onwillekeurig doet ze een stap achteruit.

'Zeg maar tegen uw oudste broer, dat ik niet geïnteresseerd ben.'

'Maar hij wil je helpen!'

Die vent is niet alleen dom, maar ook nog doof. Wat een simpele ziel, zeg! Ze begint zich aan hem te ergeren.

'Ik hoef zijn hulp niet,' zegt ze kattig.

Hij komt plotseling vlak voor haar neus staan. 'Hij is hier! En hij wacht op je!'

Ze raakt in paniek. Is hij hier? Angstig kijkt ze om zich heen en begint bij de vreemde snuiter vandaan te lopen. Help, ze moet hier weg! Zo gauw mogelijk! Tot haar schrik komt hij achter haar aan en ze begint te rennen.

'Laat me met rust!' schreeuwt ze. 'Ga weg!' En ze scheldt hem in haar bangheid uit voor alles wat mooi en lelijk is. Het werkt. Hij blijft stokstijf staan, met ogen groot van verbazing. Ze zucht van opluchting en maakt dat ze buiten het hek van de begraafplaats komt.

Het begint al te schemeren. Evie loopt op een stille landweg. Ze rilt. In haar haast om thuis weg te komen, is ze haar jas vergeten. Het is fris buiten. Ze kijkt steeds schichtig naar achteren. Stel je voor, dat die vreemde snoeshaan met zijn oudste broer haar achtervolgt?

Ze is blij, als na een kwartiertje de manege in zicht komt. Al ziet ze er ook als een berg tegenop, om haar vader en moeder onder ogen te komen.

Er brandt beneden nog licht. Ze zijn dus nog niet naar bed. Hopelijk zitten ze haar niet op te wachten! Ze zal maar achterom gaan, dan hoeft ze tenminste niet voorbij dat raam. Stilletjes sluipt ze langs het

huis. Wel verleidelijk om nu nog even de stal in te glippen, dan kan ze meteen wat tijd rekken. Misschien gaan haar ouders in die tussentijd alsnog naar hun slaapkamer. Dat scheelt weer een confrontatie. Voor de zwartgelakte ingang blijft ze een moment staan. Het groene bord met de grote witte letters 'Manege Dijkershof' is nauwelijks zichtbaar in de vallende avondschemer. Als ze naar binnenstapt snuiven de paarden onrustig. Sussend spreekt ze hen toe. Ze reageren gelijk op haar stem en steken hun hoofden zo ver mogelijk naar buiten, bedelend om aandacht. Evie moet erom glimlachen en overziet met een gemengd gevoel de rijen met boxen. De manege is niet zo groot, maar haar vader mag met recht trots zijn op zijn paarden en pony's. Ze staan er verzorgd bij en het loopt goed allemaal. Sinds de dood van Jelle steekt hij er meer tijd in dan ooit. Met name om mam te ontlopen, vermoedt ze. En daar baalt ze vreselijk van.

Amber begint zacht te hinniken en in een paar stappen is Evie bij haar lievelingspaard. Ooit kreeg ze haar als veulen van pap en mam voor haar verjaardag. Liefkozend slaat ze haar armen om de sierlijke hals en duwt haar gezicht in de bruine manen.

'Hoi lieverd,' fluistert ze en beseft ineens, dat ze dit vreselijk zal missen. Na haar vertrek zal ze het zonder de paarden moeten doen. 'Hoe overleef ik het zonder deze trouwe vrienden?' vraagt ze zich ernstig af. Gelukkig is er de mogelijkheid, om in de vakanties naar huis te gaan.

'Ik kan niet zonder je, Amber,' fluistert ze zacht. 'Om jou zal ik hier steeds terugkeren. We zijn toch een team?'

De merrie hinnikt luid. Boordevol gedachten kriebelt ze het dier onder haar voorlok. De urenlange ritten in de avondschemer zal ze het meest missen. Wie gaat haar paard berijden tijdens haar afwezigheid? De merrie zal toch beweging nodig hebben. Eigenlijk vertrouwt ze haar alleen aan Linda toe, één van haar vaders beste leerlingen. Ze zal er bij hem op aandringen, dat hij uitsluitend haar voor de merrie laat zorgen.

Vragend kijkt ze in de zachtbruine ogen. 'Je vergeet mij toch niet? Ik zal altijd aan jou denken, lieverd.'

Een blik op haar horloge zegt haar dat het al vijf minuten voor half twaalf is. De hoogste tijd om naar binnen te gaan. Haar ouders zullen nu wel naar bed zijn. Als ze afscheid van haar paard genomen heeft, kan ze het niet nalaten Rakker en Sunny ook nog even aan te halen.

Dat zijn absoluut de twee ondeugendste Shetlanders, die de manege rijk is. Sunny was de lievelingspony van Jelle... Hè, bah, ze heeft nu wel genoeg aan haar broertje gedacht. Ze probeert de sombere gedachten van zich af te schudden en loopt snel de stal uit.

Er brandt nog steeds licht in de woonkamer. Ze zal maar door de voordeur naar binnen gaan, dan kan ze tenminste meteen naar boven glippen. Maar ze is nauwelijks over de drempel, of haar ouders komen allebei de gang in. Hun gezichten voorspellen niet veel goeds. De ogen van mam zijn rood van het huilen en over het voorhoofd van haar vader loopt een gezwollen ader.

‘Wij moeten eens ernstig praten, juffie!’ begint hij al direct. ‘Ten eerste is het geen stijl om je ouders zo lang te laten wachten. We waren ongerust. En ten tweede...’

Evie, die al zo ongeveer vermoedt wat er verder komt, onderbreekt hem: ‘Sinds wanneer maken jullie je zorgen om mij? Normaal gesproken besta ik nauwelijks voor jullie! Mijn besluit staat trouwens vast. Jullie kunnen mij echt niet tegenhouden.’

Ze loopt langs hen heen naar boven en verwacht een fikse scheldpartij. Maar die blijft tot haar verbazing uit. Vreemd.

Op haar kamer laat ze zich doodmoe op haar bed vallen. Zullen ze haar vertrek dan toch accepteren? Dat zou voor hen alle drie het beste zijn. Maar als ze beneden een deur met een klap dicht hoort slaan en er ruziënde stemmen doorklinken, weet ze dat de vrede nog ver te zoeken is. Ze ziet als een berg tegen de komende tijd op. Een paar lange weken scheiden haar nog van haar nieuwe toekomst. Was het maar vast zover!

Ze kleedt zich uit en borstelt haar lange blonde haar voor de spiegel. Met een groeiend gevoel van onvrede bestudeert ze haar spiegelbeeld. Haar gezicht is zo... gewoontjes, zo flets. Een leuke vriend zal er voor haar vast niet inzitten. Nog nooit heeft ze iets met een jongen gehad. En dat, terwijl ze nota bene eenentwintig is! Soms probeert ze zich voor te stellen hoe het is, om iemand te hebben die echt van je houdt. En aan wie je zomaar alles kunt vertellen. Ze denkt ineens weer aan wat die eigenaardige kerel op de begraafplaats zei. Nou, als het zo moet, blijft ze nog liever alleen...

Met een klap legt ze de haarborstel op de rand van de wastafel. Genoeg gepiekerd voor vandaag. Snel kruipt ze onder de wol en heeft nog maar één wens: slapen, slapen en nog eens slapen...